

тя чувствуваше като че всички сили я напускатъ. Сърдцето ѝ бѣ прямо и чисто. И тя не можеше да мами. Съ какво лице щѣше да срещне тоя, който бѣ врагъ на Иоанъ-Асѣна и приятель на Борила . . .

— Марио . . . — пошушна загрижено Белослава — бжди бодра. Деверътъ непрестанно те наблюдава. Не губи дързость.

Невѣстата изправи глава. Това бѣ последния пѣтъ въ който тя си бѣ позволила да живѣе съ вълненията на сърдцето си. Отъ сега нататѣкъ вмѣсто сърдце, тя трѣбваше да има кжсче мраморъ. Нито радость, нито скръбъ не биваше да тревожи кръвта ѝ. И тя се помжчи да нагоди връзъ лицето си маската, която никога нѣмаше вече да я напусне: безстрастна и учтива любезность. До тогава, до когато . . .

Тя не смѣеше да мисли за тоя безуменъ мигъ. И не знаеше какъ би могла да го доживѣе: да види отново Радулъ, въ една България, която свободно и щастливо крепне подъ скиптъра на Иоанъ-Асѣна . . .

— Belle sœur, приближаваме! — каза развълнуванъ Евстахий.

Мария подаде глава отъ прозорчето. Въ далечината се очертаваше двойната могъща редица на високитѣ назжбени стени. Задъ якитѣ четириятѣлни кули се издигаха безброй камбанарии, кубета, дворци. Отъ време на време Босфорътъ се синѣеше въ гжста свѣтлееща багра, обграденъ съ зелени китни брѣгове.

Нѣкога и баща ѝ бѣ пристигналъ тукъ, безпомощенъ пленникъ.

И ето, че тя сега идѣше въ този градъ, тѣй опасенъ и мамещо красивъ, идѣше като негова господарка и царица — ала и като неговъ врагъ.

Градътъ, тѣй безумно желанъ нѣкога отъ великия Симеонъ, далечната и заветна цель на великия браненъ блѣнъ на баща ѝ Калоянъ — сега лежеше покоренъ въ нейнитѣ нозе.

А сега българска царкиня щѣше да седне връзъ престода на Света София.